

LATVIEŠU VALODĀ UN LITERATŪRĀ

(augstākais mācību satura apguves līmenis)

1. un 2. daļas tekstu lapa

Iepazīsties ar norādījumiem.

1. daļas darba lapā un 1. un 2. daļas atbilžu lapā ieraksti kodu, kuru tu saņēmi, ienākot eksāmena telpā.

Katru koda ciparu raksti salasāmi tam norādītajā vietā.

Eksāmenā veicamo uzdevumu skaits, iegūstamo punktu skaits un paredzētais izpildes laiks:

Daļa	Uzdevumu skaits	Punktu skaits	Laiks (min)
1. Zināšanas un teksta izpratne	20	20	70*
Starpbrīdis			
2. Tekstu analīze	1	60	180

* 60 minūtes testa veikšanai un 10 minūtes atbilžu lapas aizpildīšanai.

Eksāmena 2. daļas darba materiāla un atbilžu lapu saņemsi pēc starpbrīža.

Darbu veic ar tumši zilu vai melnu pildspalvu. Ar zīmuli rakstītais netiek vērtēts.

Atbilžu lapā atbildes atzīmē tieši tām paredzētajās vietās.

Eksāmena 1. un 2. daļas izpildes laikā tekstu lapā, kas nav jāiesniedz vērtēšanai, drīkst veikt pasvītrojumus vai citas piezīmes, izmantojot krāsu zīmuļus vai flomāsterus.

Eksāmena norises laikā eksāmena vadītājs skaidrojumus par uzdevumiem nesniedz.

Pildot eksāmena darbu, ievēro uzdevumu nosacījumus.

Eksāmenā izmantotie teksti pielāgoti atbilstoši eksāmena uzdevumu mērķim.

Ja darbā izmanto citātu, nepieciešams norādīt tā autoru.

Raksti salasāmi.

Pie izglītojamajiem un personām, kuras piedalās eksāmena nodrošināšanā, no brīža, kad viņiem ir pieejams eksāmena materiāls, līdz eksāmena norises beigām nedrīkst atrasties ierīces (planšetdators, piezīmjdators, telefons, viedpulkstenis u. c.), kuras nav paredzētas Valsts pārbaudes darbu norises darbību laikos.

1. teksts

Anšlavs Eglītis. Romāna “Homo novus” (Rīga: Jumava, 2018) fragments

No vilciena, kas pienāca no Vecgulbenes, lēni un apdomīgi iztuntuļojās labā pašautā vadmalā tērpies jauneklis. Siksna uz pleca viņam karājās liela krāsu kaste ar piesprādzētu saliekamo gleznturi. Vienā rokā viņš nesa segu saini, otrā – prāvu nekrāsota koka lādi, kuras plānais dzelzs rokturis nelādīgi grauzās rokā. Pēc katriem divdesmit soļiem nešļavas vajadzēja likt zemē un pūtināt rokas. Ik reizes, kad drūzmā kāds uzgrūdās, jauneklis atvainodamies pasmaidīja biklu, iestingušu smaidu. [...]

Kurcums atskatījās un ieraudzīja neveiklo gleznotāju, kas, tikko vairs spēdams noturēt savu lādi un saini, klupdams krizdams mocījās uz piestātni. Krāsu kaste ar piesprādzēto gleznturi bija sagriezusies pavisam šķērsu mugurai un bukņīja gājējus pa labi un kreisi. Beidzot viņš nometa lādi un segu saini uz šaurā piestātnes trotuāra tieši blakus Kurcumam, atgrūda cepuri pakausī un, dziļi elsdams, berza samocītās plaukstas. Biklā un piepūlē īdzīgā seja spīdēja vienos sviedros, pie pieres lipa garas matu šķipsnas.

[...] Kad piestājās tramvajs, jauneklis sagraba savas mantas un veicīgi metās pirmā vagona pirmajā platformā. Skali nosēkdamies, viņš uzstīvēja savu smago lādi uz kāpnēm, bet gluži apjuka, kad konduktors viņam aizkrustoja ceļu un strupi raidīja projām. Nu jauneklis metās vagonam uz otru galu, bet arī tur viņu saņēma saucieni: “Ar mantām uz piekabināmo vagonu!” Tramvajs jau kustējās, kad, pēdējiem spēkiem smagās mantas vērēdams, jauneklis pusrāpus, puskrišus ierausās, kur norādīts. Kurcums ieinteresēts viņam sekoja.

Tikko jauneklis bija nokrāvis savus saiņus uz sola un pats, laimīgi nopūzdamies, atkritis blakus, uzbruka jauna nelaime – konduktors noprasīja lieku biļeti par saiņiem. [...]

Kurcums piesēdās viņam blakus un smīnīgi iejautājās:

– Pirmo reizi Rīgā?

Jauneklis aizdomīgi pašķīlēja un atcirta:

– Nezin’ vis, vai pirmo.

– Zin’ gan, – atsmīnēja Kurcums, – citādi jūs zinātu, no kura gala jāiekāpj tramvajā.

– Nu, kad pirmo, tad pirmo, – noteica jauneklis, izbeigdams sarunu. Bet Kurcums neatlaidās:

– Varēja gan radiņi atnākt priekšā, nebūtu vienam jāmaldās un jāstīvējas ar saiņiem.

– Man Rīgā nekādu radu nav, – atbildēja jauneklis, aizstāvēdams neesošo radu godu.

– Nav? – brīnījās Kurcums. – Pie kā tad braucat?

Jaunekļa acīs pazibēja bažas.

– Nu, tādi seni paziņas mātesmāsa. Nemaz nezinu, vai vēl vecā vietā dzīvos.

– Un, ja nedzīvos, ko tad?

– Tad... iešu uz... Centrālvesnīcu, – teica jauneklis un novērsās. Bet no Kurcuma tik lēti nevarēja tikt vaļā. Viņš paklaudzināja ar pirkstu pie jaunekļa krāsu kastes un noprasīja:

– Uz akadēmiju?

– Nē.

– Uz kādu privātu studiju?

– Nē. – Tad, paskatīties Kurcumam sejā, jauneklis sacīja, galīgi izbeigdams sarunu: – Es jau esmu beidzis Daugavpils Mākslas skolu. – Bet veltas cerības.

– Ko tad jūs Rīgā darīsīt?

– Ko darīšu? Latviešu māksliniekiem taču ir tikai viens ceļš: uz Rīgu.

– Oho! Tad jau jūs, kā sliktos romānos mēdz sacīt, taisāties iekarot Rīgu. Es kļūstu liecinieks kādas slavenas karjeras sākumam. Cesvaine iekaro Rīgu! Vēlu laimes! – sauca Kurcums, nebēdādams, ka blakussēdētāji sāk jaunekli ziņkārīgi uzlūkot.

– Kā jūs zināt, ka esmu cesvainietis? – brīnījās jauneklis.

– As ešu viszinis, – atteica Kurcums mīkstajā cesvainiešu izloksnē.

– Jūs arī no mūsu puses? – no sirds ielīksmots, sauca jauneklis, aizmirsis visas aizdomas, bet Kurcums dzedri atteica:

– Vai es tāpēc zīvs, ka māku peldēt?

Jauneklis samulsis atkal aplusa.

Pēkšņi Kurcums izstiepa roku un satvēra skiču grāmatu, kas rēgojās jaunā gleznotāja ārējā svārku kabatā. Pārāk pārsteigts, lai ko iebilstu, tas noblīsināja tikai baltas acis. Ar vingrinātu roku Kurcums vienā mirklī izšķīstīja albumu. Nozibēja vesela kaskāde seju, augumu, ainavu. Valšļa smīns uz brīdi nozuda no Kurcuma sejas, bet ūdensgaišās, žiglās acis piemiedzās. – Viņš bija gaidījis ko citu – iesācēja nevarīgos sīkumojumus, bet šeit zibēja droši, gandrīz bezbēdīgi cilpotas līnijas, neparasti pretskati un savijumi. Viņš apstājās pie kāda zīmīga meitenes profila ar ēģiptiski pabiezu, saldkairu virslūpu. Drošās līnijas, brīžam izkusdamas gaismas lāmās, brīžam pazudamas plašos ēnu plankumojumos, piešķīra zīmējumam tvirtumu un maigumu.

– Jums, vai zināt, ir ķēriens... – savādi silti sacīja Kurcums, bet steigšus piemetināja ar smīnu: – Uz sieviešiem, es gribēju sacīt. [...]

– Ai, nē, – atteica gleznotājs, – profils nav zīmēts no dabas.

– Tātad tikai sapņu tēls, – nopūtās Kurcums, aizvēra albumu un veikli iebāza atpakaļ īpašniekam kabatā. Labu brīdi viņš cieši lūkojās jauneklī ar savādu, gandrīz apvainojoši pētīgu skatienu – kā ārsts jūscūciņā, kurai tas taisās iešļircināt kādas pārbaudāmas zāles. – Vai gribat, es jūs tūlīt ievēdīšu pašā Rīgas gleznotāju cietoksnī? Nāciet līdzi!

– Nē, nē, – atcirta jauneklis, ar visu augumu piekļaudamies savām mantām, – es pats zinu, kur man jāiet.

Kurcums paņirdza nelīdzenus zobus:

– Vai tad es izskatos pēc zemnieku ķērāja?

– Visādi ir redzēti, – noteica jauneklis.

– Ar bailēm un aizdomām jūs Rīgā tālu netiksiet. Te ir jātver katra izdevība, bet katrā ķērienā ir risks. Ar to dūšu jums laikam ir tā, kā ir. – Jauneklis neatbildēja, bet slepus piespieda roku krūšu kreisajai pusei. – Nebaidieties! Maks vēl nav izcelts, – smējās Kurcums. – Es dodos uz mazām viesībām kādā darbnīcā. Tur būs vesels bars mākslinieku. Jūs vienā rāvienā nodibināsīt tādas pazīšanās, kādas gadiem nesameklēsīt.

– He! Tā tieši no ceļa – ar visām mantām pie svešiem ļaudīm? – nicīgi iesmējās jauneklis.

– Ak ko, kas labs var nākt no Malienas! – norūca Kurcums un pagrieza jauneklim muguru.

Bet nebija tramvajs nobraucis ne pusi kvartāla, kāds viņu bīkstīja pie piedurknes.

– Iesim ar', – sacīja jauneklis ar mirdzošu skatienu.

2. teksts

Ieva Struka. Monogrāfijas “Par skaisto un aplamo dzīvi. Anšlavs Eglītis” (Rīga: Dienas Grāmata, 2022) fragments

Anšlavs savā daiļradē nonāk pretrunā ar kritiķi Eglīti, jo [...] kara drūmākajos gados pievērsās Rīgas mākslas pasaulei un piemākslas aprindām kā pateicīgākajai videi, kurā var notikt romāna darbība, apejot notikumus uz ielas. Proti, 1943. gada laikraksts “Tēvija” sāk publicēt viņa jauno romānu turpinājumos “Homo novus”. Tas kļūst ne vien par augsto dziesmu latviešu mākslai, bet arī par literāru sensāciju, ko kara nomocītie cilvēki aizrautīgi lasa. Romāna pirmā rindkopa ir hrestomātiska.

“Pulksten astoņpadsmitos četrdesmit Rīgas centrālstacijā pienāk divi vilcieni – no Parīzes un Vecgulbenes. 193... gada pirmajā septembrī no šiem vilcieniem izkāpa divi jaunekļi vienos gados un puslīdz vienā augumā.”¹

Tā kā romāna darbības laiks aptver vienu ziemas sezonu un beidzas pirmajā jūnijā, 1939. gads kā romāna sākums tiek izslēgts. Tāpat jāizslēdz gadi līdz 1934. gada 15. maijam, jo līdz Saeimas atļaišanai mode pēc dzintara un sudraba saktām un Latgales svečturiem ir krietni atturīgāka un iecerēt mākslas godalgas iegūšanas sacīkstēm 4 x 6 metrus milzīgo gleznu plakātu “Darba apoteoze”, kurā redzami “zemkopis, strādnieks, mākslinieks un zinātnieks paceltiem darba rīkiem sveicināja skatītāju”,² arī diez vai jaunam māksliniekam būtu nācis prātā. Visbeidzot, par laika garu liecina gleznotāja Posas komentārs “Mūsu laiks prasa prieku, optimismu, sauli”,³ tomēr romānā nav ne vārda par lielo politiku.

Dzelzceļa stacija kā starta un nobeiguma punkts ir viens no poētiskiem tēliem, kas jau ar pirmo teikumu aizsāk šim darbam īpašo ceļa motīvu, turklāt tas savieno Rīgu ar pasauli, kurā itin drīz dosies autors, un Rīgu ar laukiem, ar Cesvaini, no kurienes nāk autora vecāki. Romānā varētu nebūt nekas cits, kas cildinātu neatkarīgās Latvijas periodu, kā vien šis pirmais teikums, lai romāns nevarētu tikt atļauts padomju laikā,⁴ jo tā “pašsaprotamība” intonācijā, ar kādu pateikti, ka Rīgu un Parīzi savieno ātrvilciens, ir... neiespējama. [...]

Romāna atgriešanās Latvijas kultūrtelpā notiek [...] ar atraktīvo Daugavpils teātra izrādi 1993. gadā, kuru ar [...] Trešās atmodas noskaņās [...] gatavoto aktieru kursu iestudē runas pedagoģe Baiba Nollendorfa un Nauris Klētnieks. Divus gadus vēlāk tieši Daugavpilī notiek pirmais Latvijas starptautiskais jaunā teātra festivāls “Homo novus”, ko izveido režisors Pēteris Krilovs kopā ar domubiedriem un kura nosaukums sakņojas ne tikai nesenajā izrādē, bet arī kā novatorisma uzsaukums, jo tulkojumā no latīņu valodas nozīmē “jaunais cilvēks”. Festivāls ir būtiska Latvijas teātra dzīves tradīcija ar savu vārdu Eiropas mērogā arī monogrāfijas tapšanas brīdī [...]. 2018. gadā top Annas Vidulejas spēlfilma “Homo novus”, kas atkal jaunai paaudzei ļauj uzzināt vairāk par Anšlava Eglīša romānu un 30. gadu Rīgu.

Romāna sižetisko intrigu nav grūti izstāstīt – divi jaunekļi, kas izkāpj no vilciena un dodas iekarot Rīgu, romāna beigās aizbrauks pretējos virzienos: reiz turīgais dendijs Eižens Žibeika – uz Cesvaini, reiz trūcīgais gleznotājs Juris Upenājs – uz Parīzi. [...]

Līdzās mākslinieku portretiem, kas ļauj prātot par prototipiem, līdzās attiecību samezģojumiem, kas ļauj līdzī just varoņiem, portretēti arī mākslas darbi, kas ļauj reflektēt par glezniecības attīstību 30. gados, pievērsoties krāsu saskaņai, faktūrai un ekspresijai [...].

Eglīša epitetiem un salīdzinājumiem bagātā valoda te piedzīvo kulmināciju, kādu tā nekad vairs nenasniegs romānos, kas tapuši pēc aizbraukšanas no Latvijas. Personu raksturojumā izmantots pretstatu princips, kas nepilda formālu lomu, bet it kā uzsver cilvēka neviennozīmīgo dabu – kas vienā situācijā var šķist kā pateicīga rakstura īpašība, otrā var traucēt. Arī intonācija, kādā uzrakstīts “Homo novus”, ir unikāla – tajā netrūkst ironijas, bet gandrīz nemaz nav sarkasma, tajā ir līdzjūtība, vēlme saprast visekscentriskākās personas un maza deva didaktikas. Te visi grib pamācīt visus, kaut nolūki katram savi, un arī “mācāmie” meklē pēc padoma, jo bez šīs “pamācīšanas” patiesi turpinātu kāpt uz grābekļiem. Vēl romānā ir negaidīta smeldze, ko pastiprina retrospektīvs vērtējums notikumu laikam: “Tā bija bagātās Latvijas brīvvalsts lepnā un greznā galvaspilsēta, toreiz svešu varu nenomākta un neizpostīta, senā, jautrā latvju Rīga, ko tik bieži dzirdēja dēvējam par “Ziemeļu Parīzi”.⁵ Tikai viens teikums krietnu spriedi no romāna sākuma pagātnes formā, bet ar to ir pietiekami, lai būtu skaidrs smeldzīgās intonācijas avots – bezrūpīgā tagadne ir pagātnē. Tuvā pagātnē. [...]

Erudītais Anšlava Eglīša pētnieks Alfrēds Gāters, rakstot par romānu “Homo novus”, par nozīmīgu izteiksmes līdzekli min grotesku: “Īstu spožumu šim romānam dod groteska ar raksturīgo momentu vai kvalitāšu pārspīlējumu. Šī groteska izaug no ļoti acīga reāla dzīves vērojuma [...]”.⁶ Tomēr groteska šķiet pārāk spēcīgs apzīmējums, drīzāk var runāt par ironiju, un visvairāk ironijas ticis galvenajam varonim Jurim Upenājam, kurā gana daudz arī paša autora vaibstu. Viņa alkas izsisties sabiedrībā un mākslas pasaulē robežojas ar konjunktūru, ne vienmēr tīriem cīņās līdzekļiem un prasmi izmantot dažādas situācijas sev par labu. [...] Arī jaunā tēlniece Ciemalda, kura viņu valdzina, kādā brīdī atklāti pasaka, ka tas Upenājs, kas iebrūca Rīgā 1. septembrī, bija daudz pievilcīgāks nekā šis, kas veiksmīgi apbružājis galvaspilsētas cilvēkus: “Toreiz jūs bijāt sevī viengabajš. Patlaban esat saskaldījies. [...] Jūs arvien vairāk tuvojaties ļaudīm, kurus es līdz apnikumam pazīstu.”⁷

¹ Eglītis A. *Homo novus*. Eslingene : Grāmatu draugs, 1946, 5. lpp.

² Turpat, 253. lpp.

³ Turpat, 55. lpp.

⁴ Visus A. Eglīša darbus padomju laikā ievieto specfondā līdz ar pārējo uz Rietumiem izceļojušo literātu darbiem, kā arī lielu daļu starpkaru periodā tapušās literatūras.

⁵ Eglītis A. *Homo novus*. Eslingene : Grāmatu draugs, 1946, 39. lpp.

⁶ Gāters A. *Anšlavs Eglītis*. No : *Apceres par latviešu trimdas rakstniekiem*. Rokvila [Merilenda] : Amerikas Latviešu apvienības Latviešu institūts, 2000, 226. lpp.

⁷ Eglītis A. *Homo novus*. Eslingene : Grāmatu draugs, 1946, 215. lpp.

5. uzdevums

2. tekstā pieminēts jaunā gleznotāja Jura Upenāja gleznas plakāta nosaukums "Darba apoteoze". Kurš vārda "apoteoze" nozīmes skaidrojums atbilst gleznā attēloto figūru idejiskajam vēstījumam?

- A. Gavilējoša kulminācijas epizode vai svinīgs noslēgums.
- B. Personu kā noteikta darba veicēju slavināšana.
- C. Svinīga, pacilāta nobeiguma aina (teātra izrādē).
- D. Pasludināšana par dievu; arī dievināšana.

6. uzdevums

2. tekstā minēts "mode pēc dzintara un sudraba saktām un Latgales svečturiem ir krietni atturīgāka". Kura atbilde izskaidro šo frāzi?

- A. Politiskās varas ietekme, jo aktuāls top politiskais pasūtījums mākslā.
- B. Novecojis un nepieprasīts mākslas produkts, kas vairs nesaistās ar kultūras vērtību.
- C. Mainās mākslas virzieni.
- D. Aizliegti simboli mākslinieku daiļrades procesā.

7. uzdevums

Kurš poētiskais nosaukums apzīmē 2. tekstā pieminēto Trešo atmodu?

- A. Dziesmotā revolūcija.
- B. Jaunā cilvēka atmoda.
- C. Tautiskā atmoda.
- D. Gaismotā revolūcija.

8. uzdevums

Kurā atbildē nosaukti literatūrzinātnes termini, kas 2. tekstā saistīti ar pieminētajām dažādām mākslas, kultūras un sabiedriski politiskām aktivitātēm?

- A. Režisors, runas pedagogs.
- B. Kinofilma, kultūrtelpa.
- C. Romāns, monogrāfija.
- D. Festivāls, izrāde.

9. uzdevums

Kuram tēlotājmākslas žanram pieder aprakstītais zīmējums 1. tekstā "Viņš apstājās pie kāda zīmīga meitenes profila ar ēģiptiski pabiezu, saldkairu virslūpu. Drošās līnijas, brīžam izkusdamas gaismas lāmās, brīžam pazuzdamas plašos ēnu plankumos, piešķīra zīmējumam tvirtumu un maigumu."?

- A. Alegorija.
- B. Portrets.
- C. Ainava.
- D. Pastorāle.

10. uzdevums

Kurā atbildē nosauktas 1. teksta norādītā žanra raksturīgās pazīmes?

- A. Neliela apjoma tematiski un kompozicionāli pabeigts sacerējums ar pārdomu raksturu.
- B. Vienkāršs sižets, attēlots tikai kāds atsevišķs notikums, maz darbības personu.
- C. Lakonisks, spraigs vēstījums par kādu neparastu notikumu ar negaidītu atrisinājumu.
- D. Atsevišķu cilvēku, sabiedrības dzīves plašs attēlojums kādā laikposmā.

11. uzdevums

Kurā atbildē nosauktas monogrāfijas – zinātniskā apcerējuma – žanram raksturīgās pazīmes, kas vērojamas 2. tekstā?

- A. Vienas problēmas vai tēmas pētīšanā gūtās atziņas, kas balstītas faktos; zinātniskums, atsauces uz izmantotajiem avotiem.
- B. Kritiska apcere, kurā izceļas galvenokārt autora subjektīvi emocionālā attieksme pret attēlojamo parādību.
- C. Raksts, kurā vispusīgi, bet ne sīki, detalizēti iztirzāts kāds jautājums, problēma.
- D. Kritisks mākslas darba vai zinātniska darba vērtējums.

12. uzdevums

Kura atbilde raksturo 2. tekstā pieminēto romāna "Homo novus" gredzenveida kompozīciju?

- A. Dzelzceļa stacija kā romāna sākuma un beigu punkts.
- B. Romāna darbības laiks aptver vienu ziemas sezonu.
- C. Romāna atgriešanās Latvijas kultūrtelpā.
- D. "Homo novus" daudzveidīgā intonācija.

13. uzdevums

Kura atbilde atbilst 2. tekstā norādei par romāna "Homo novus" galveno sižeta līniju?

- A. Refleksija par glezniecības attīstību 30. gados.
- B. Smeldze un retrospektīvs vērtējums.
- C. Mākslinieku portretējums.
- D. Divi jaunekļi, kas ieradusies Rīgā, lai to iekarotu.

14. uzdevums

Kurā atbildē nosaukts romāna tēls, kuram A. Eglītis pats varētu būt prototips, jo tieši šim tēlam piemīt visvairāk paša rakstnieka vaibstu?

- A. Eižens Žibeika.
- B. Kurcums.
- C. Juris Upenājs.
- D. Gleznotājs Posa.

15. uzdevums

Kurā atbildē 2. tekstā minētie mākslinieciskās izteiksmes līdzekļi tiek atzīti par A. Eglīša bagātās valodas un individuālā stila visspilgtākajiem raksturotājiem?

- A. Epiteti un salīdzinājumi, ironija.
- B. Metaforas un poētismi.
- C. Alūzijas un hiperbolas, groteska.
- D. Alūzijas un personifikācija.

16. uzdevums

Kurš stilistiskais paņēmieni atbilst 1. teksta piemēram “Vai es tāpēc zivs, ka māku peldēt?”?

- A. Ironija.
- B. Salīdzinājums.
- C. Hiperbola.
- D. Personifikācija.

17. uzdevums

Kurā atbildes piemērā minēta izmantotā sarunas forma, kura raksturīga 1. teksta vēstījumam?

- A. Polilogs.
- B. Dialogs.
- C. Monologs.
- D. Diskusija.

18. uzdevums

1. tekstā jaunekļa un Kurcuma sarunā var novērot sarunvalodas stila sintaktiskās iezīmes. Kurā piemērā tās nosauktas?

- A. Vienkāršas teikumu konstrukcijas, aprāvumi.
- B. Divdabja teicieni, iespraudumi.
- C. Uzrunas, paskaidrojošās vārdu grupas.
- D. Pielikuma grupas, savrupinājumi.

19. uzdevums

Kurā atbildē norādīts valodas funkcionālais stils, kuram raksturīgas pazīmes 1. teksta piemērā “Labu brīdi viņš cieši lūkojās jauneklī ar savādu, gandrīz apvairojoši pētīgu skatienu – kā ārsts jūrascūciņā, kurai tas taisās iešļircināt kādas pārbaudāmas zāles.”?

- A. Zinātniskās valodas stils.
- B. Lietišķais valodas stils.
- C. Daiļliteratūras valodas stils.
- D. Sarunvalodas stils.

20. uzdevums

Kura atbilde liecina, ka 2. tekstā ir zinātniskās valodas stila pazīmes?

- A. Spilgtas autora individuālā stila pazīmes, daudznazīmīgi vārdi, dialogi, tēlainās izteiksmes līdzekļi.
- B. Aktualitāte, fakti, analīze, terminoloģija.
- C. Vispārlietojama leksika, viedoklis, sabiedrības ietekmēšana.
- D. Ekspresīvi valodas līdzekļi, dokumentalitāte, lietišķums.

Neaizmirsti ierakstīt atbildes 1. daļas atbilžu lapā!

1. daļas beigas

□ □ □ □ □ □ □ □ □ □ L A T A L

1. daļa. Zināšanas un teksta izpratne

	A	B	C	D
1.	☐	☐	☐	☐
2.	☐	☐	☐	☐
3.	☐	☐	☐	☐
4.	☐	☐	☐	☐
5.	☐	☐	☐	☐
6.	☐	☐	☐	☐
7.	☐	☐	☐	☐
8.	☐	☐	☐	☐
9.	☐	☐	☐	☐
10.	☐	☐	☐	☐
11.	☐	☐	☐	☐
12.	☐	☐	☐	☐
13.	☐	☐	☐	☐
14.	☐	☐	☐	☐
15.	☐	☐	☐	☐
16.	☐	☐	☐	☐
17.	☐	☐	☐	☐
18.	☐	☐	☐	☐
19.	☐	☐	☐	☐
20.	☐	☐	☐	☐

	A	B	C	D
1	☐	☐	☐	☐
2	☐	☐	☐	☐
3	☐	☐	☐	☐
4	☐	☐	☐	☐
5	☐	☐	☐	☐

2. daļa. Tekstu analīze (60 punkti)

Salīdzini abus tekstus!

Raksti tekstu analīzi, ietverot noteiktos satura komponentus norādītajā secībā!

Ievēro tekstveides principus!

Teksta apjoms ir 500–600 vārdi.

Uzmetums.

KODS

												L	A	T	A	L
--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	---	---	---	---	---

